

Kristina Thun

Galleri Lokomotiv, Örnsköldsvik, till 21 maj

Vad betyder konstbilder, varför görs de? Det är som att Kristina Thun genom sina lösryckta och rebusartade bildfragment vill flytta över uppgiften till betraktaren, om varför. Hennes utställning på Lokomotiv ser spontant ut som scenografier till olika dramatiska berättelser, mot fonder av landskap, vyer, berg och hus, och med en förgrund eller nedre bildkant likt ett orkesterdike där alla instrument som behövs för att navigera finns uppställda; små blommor, trädstumpar, möbleman, för att inte nämna människogestalter förundrande blickande mot utsikten.

Men de mänskliga fysiomierna är inte mer än rekvisita, eller podieuppställda statyer som bara förstärker distansen. Det som ser ut som början på berättelser är kanske kvintessensen, det viktigaste som blir kvar i minnets form. Landskapet därute, ibland helt täckt av ett mörkt moln, har liksom dränerats på liv, föreställningar och händelser vars relikter och minnesfragment fastnat nere vid kanten, vid händelsehorisonten.

Är det ett svart hål vi ser och som vi är nära att slukas av? Eller kan det skymtas bland all mörk eller provisorisk materia en förhandlingssituation? Inget är klart utsagt i Kristina Thuns bilder, med en tankspriddhet och flyktighet som frusterar tittaren. Hennes blandteknik, där nedtonad grafik ibland piffas upp med sparsmakad färgläggning och diffusa blyertsstreck, ger intryck av lösa anteckningar eller pyssel i marginalen. Också som ständiga omprövningar av språk, vad som kan hålla och vad som kan riskeras suddas ut. Men utan dessa lösa bitar, om det så är dekor eller romantik, har vi heller inga ventiler till fri luft och kunna se alternativa utvägar.

Det är som ett tillfälligt uppehållstillstånd vid gränsen, där symboler för hem och hemmavid skickats ut att möta främmande landskap vind för våg. I en serie av åtta små bilder av "Hus" åter sig svärta och skuggor in i byggnaderna. De transformeras till dova synvillor där ångesten verkar rida runt knutarna hur du än väljer att formatera ditt hem. Den större bilden "I see myself when the curtain falls" domineras av ett öde timmerhus som, för att kanske bättre hålla i längden, interfolierats i en geometrisk svart åttahörning. Därunder radas små färgglada blommor oförskräckt upp, i sällskap med en man i ljusbubbla och en dresserad häst i förundrande aktning inför skådespelet. Här möter robust och maktfull huskonstruktion undergivet organiskt-mänskligt staffage, sammantaget ser det ut som intro för en thriller, om en ojämn kamp vi inte känner texten till. Också som återkommande bild av tvekampen i utställningen, mellan den svarta tunga överbyggnaden och den sirligt prövande blyertslinjen.

Som en hägring syns till slut "Norrland", en etsning där vi plötsligt skådar det vita fjället och den höga ljusa himlen bortom bergen. Vi alla som bor häruppe känner till den märkliga förväxlingen att det som är långt i fjärran kan synas så nära. Det blir efter alla om och men i Kristina Thuns utställning kanske till sist en förhandlingssak hur vi ska lyckas lösa hennes gåtor, hur mycket vi är villiga att ge efter för illusionen för att kunna gå vidare. Ett nog så aktningsvärt uppdrag.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2016-05-12